

РЕШЕНИЕ

№ 40068

гр. София, 01.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **7549** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ.

Производството е образувано по жалба на А. С. А., гражданка на Република С., адр. [населено място], [улица] срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България с рег. № 5364р-12963/09.06.2025 г. , издаден от директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи. Отказът е издаден на основание чл. 26, ал. 2 във вр. чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ и чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, доколкото е прието от една страна, че при подаване на заявлението с рег. № Г-746/07.03.2025 г. за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец в Република България, жалбоподателят не е представила документ за български произход по чл. 35, ал. 2 от ППЗЧРБ – удостоверение от ИЗПЪЛНИТЕЛНА АТАГЦИЯ ЗА БЪЛГАРИТЕ В ЧУЖБИНА, и от друга страна е декларирала неверни данни - по-конкретно, че пребивава на посочения със заявлението адрес и че изпълнява фактически трудовия си договор с български работодател, регистриран в НАП. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт, поради противоречието му както с процесуалните правила по издаването му, така и с материалния закон. Моли отмяна на акта. Ответникът директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема участие по делото.

Съдът приема, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, независимо от посоченото в писмото, с което преписката е изпратена на АССГ, че обжалваният акт е връчен на жалбоподателя по реда на чл. 61 във вр. чл. 18а от АПК, по електронен път на 18.06.2025 г.

Действително, по преписката са налице данни, че неведнъж кореспонденция с жалбоподателя е извършвана на електронния адрес, на който се посочва, че е връчено обжалваното решение. Този електронен адрес, обаче, не може да се прочете четливо на заявлението, по което е образувано процесното административно производство. Ето защо, с разпореждане № 25025 от 22.07.2025 г. се поиска от ответника по жалбата удостоверение за датата на връчване на обжалваното решение, като в отговор на това, с писмо от 01.08.2025 г. той заявява, че не разполага с доказателства за връчване на обжалваното решение. Предвид това, жалбата следва да се разгледа по същество, като срочна.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Безспорно по делото е, че с обжалвания отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България с рег. № 5364р-12963/09.06.2025 г. , издаден от директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи, е отхвърлено заявлението с рег. № Г-746/07.03.2025 г. на жалбоподателя. Отказът е издаден на основание чл. 26, ал. 2 във вр. чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ и чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, доколкото е прието от една страна, че при подаване на заявлението за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец от български произход в Република България, жалбоподателят не е представила документ за български произход по чл. 35, ал. 2 от ППЗЧРБ – удостоверение от ИЗПЪЛНИТЕЛНА АТАГЦИЯ ЗА БЪЛГАРИТЕ В ЧУЖБИНА, и от друга страна е декларирала неверни данни - по-конкретно, че пребивава на посочения със заявлението адрес и че изпълнява фактически трудовия си договор с български работодател, регистриран в НАП.

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ заявление за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване се подава лично в дирекция "Миграция" или сектор/група "Миграция" при съответната областна дирекция на Министерството на вътрешните работи. Директорът на дирекция "Миграция" или оправомощено от него лице взема решение по заявлението в срок до два месеца от подаването му, като в случаите на правна фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи срокът може да бъде удължен с още два месеца. Разрешението се издава по ред, определен с правилника за прилагане на закона. Предвид това, оспореният акт е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция "Миграция" – МВР, постановен е в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК – посочени са наименованието, органът, който я е издал, адресатът, фактическите и правни основания за издаването му. Актът има ясна разпоредителна част, посочено е пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, датиран и подписан.

Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на разрешение на службите за административен контрол на чужденците, което съгласно ал. 4 на същата разпоредба се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност", което има задължителен характер за дирекция "Миграция" и за отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи. Не се оспорва, че в случая ДАНС е дала положително становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване в Република България може да получи чужденец от български произход. Съгласно чл. 23, ал. 6 от ЗЧРБ, за получаване право на постоянно или дългосрочно пребиваване чужденецът подава лично в дирекция "Миграция" или в сектори/групи "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи заявление по образец и документи съгласно правилника за прилагането на закона. Чужденец от български произход по смисъла на §1, т. 6 от ДРЗЧРБ, според

който лице от български произход" е лице, на което поне единият възходящ е българин. В тази връзка, чл. 35, ал. 1 и ал. 2 от ППЗЧРБ изискват към документите по заявлението да се представи удостоверение за раждане или удостоверение от ИЗПЪЛНИТЕЛНА АТАГЦИЯ ЗА БЪЛГАРИТЕ В ЧУЖБИНА, с което да се докаже българският произход на заявителя. Под л. № 53 от делото е приложено такова удостоверение за българския произход на жалбоподателя, поради което в тази част обжалваният административен акт е неправилен.

Във връзка с другото фактическо основание, на което е отказано предоставянето на постоянно пребиваване на основание чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че при подаване на заявлението за предоставяне на право за постоянно пребиваване жалбоподателят декларира неверни данни - по-конкретно, че пребивава на посочения със заявлението адрес и че изпълнява фактически трудовия си договор с български работодател, регистриран в НАП, следва да се посочи следното: ППЗЧРБ съдържа две групи норми, които посочват изискваните документи за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване в Република България може на чужденец от български произход. На първо място, в Глава първа „Общи положения“, чл. 11, ал. 5 поставя като условие чужденецът да е влязъл законно в страната и да не притежава виза за дългосрочно пребиваване, като изискваните документи са становище от ДАНС, държавна такса и трудов договор регистриран в НАП със срок поне 6 м. На второ място в Глава втора „Пребиваване на чужденци в Република България“, Раздел II „Постоянно пребиваване“, чл. 35, ал. 1, във вр. чл. 34, ал. 1, т.т. 1,2 и 5 от ППЗЧРБ, отново посочват изискването за държавна такса, паспорт, св. за съдимост, нотариална декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване и удостоверение за раждане. В конкретния случай се установи, че жалбоподателят е лице от български произход, влязъл законно в страната и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, като по заявление с рег. № Г-746/07.03.2025 г. за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец в Република България до ответната администрация е образувана административна преписка, която съдържа всичките документи, посочени по-горе. Както вече се посочи, спорните въпроси по преписката са във връзка с предоставения адрес на пребиваване и фактическото изпълнение на трудовия договор. Под л. № 49 от делото е изискваната нотариално-заверена декларация, с която собственикът П. Г. Н. предоставя на жалбоподателя адрес на пребиваване в [населено място], [улица]. Предоставянето на адреса и фактическото му обитаване от чужденеца е от особено значение за реализирането на контрола върху тях, посочен в чл.чл. 8-10 от ППЗРБ, поради което, фиктивното посочване на адрес, само за целите на производството, е основание за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. В конкретния случай, видно от неопроверганата докладна на полицейски инспектор И. М. до директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи /л.л. №№ 17-18/, на 25.04.2025 г. служители на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи са извършили проверка на посочения адрес и са установили, че жалбоподателят не пребивава там. Същото се установява и на 28.04.2025 г. Установено е също така, че жалбоподателят е влизал в Република България през 2025 г. само два пъти за по един ден. При тези данни, правилни са съображенията на административния орган, че жалбоподателят декларира неверни данни - по-конкретно, че пребивава на посочения със заявлението адрес и че изпълнява фактически трудовия си договор с български работодател, регистриран в НАП, което е основание за отказ за предоставяне на право за постоянно пребиваване на основание чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Декларираните неверни данни от жалбоподателя - по-конкретно, че пребивава на посочения със заявлението адрес и че съответно изпълнява фактически трудовия си договор с български работодател, регистриран в НАП, противоречи на смисъла на облекчената процедурата по чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, по която чужденци от български произход могат да получат разрешение за пребиваване, а именно – да се установят трайно на

територията на страната и да работят.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е изцяло неоснователна и издаденият административен акт е законосъобразен.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХЪВРЛЯ жалбата на А. С. А., гражданка на Република С., адр. [населено място], [улица] срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България с рег. № 5364р-12963/09.06.2025 г. , издаден от директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.